

Trộm sách

Trần Gia Huy

Mấy ngày nay trên Facebook có chia sẻ lại câu chuyện (nghe nói là xảy ra năm 2014) về cô bé đã “ăn cắp” 2 cuốn sách tại một nhà sách ở Gia Lai. Thay vì cảm thông cho cô bé ham đọc sách, người ta đã bắt cô bé lại, trói 2 tay vào thành lan can, đeo tấm bảng ghi chữ “Tôi là người ăn trộm” trước ngực, rồi chụp hình và bêu rếu lên mạng xã hội.

Hành động bất nhân, không chút tình người của những người quản lý ở đây khiến ta nhớ lại câu chuyện đã xảy ra cách đây rất lâu:

Một cậu bé khoảng 14-15 tuổi cũng ăn cắp sách trong tiệm sách Khai Trí của bác Nguyễn Hùng Trương, mà người đời hay gọi là ông Khai Trí. Khi thấy “lùm xùm”, do nhân viên nhà sách định làm dữ với cậu bé, một vị khách ôn tồn hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện, tỏ vẻ khâm phục cậu bé vì học giỏi mà không tiền mua sách nên phải ăn cắp, ông đã ngỏ lời xin tha và trả tiền sách cho cậu.

Ngay lúc đó thì ông Khai Trí bước vào...

Thấy ồn ào, ông dừng lại hỏi chuyện gì. Cô chủ ngân viên thuật lại sự việc và ông khách cũng đề nghị trả tiền như ông đã nói với cô chủ ngân. Ông Khai Trí cầm cuốn sách lên coi sơ qua rồi nói:

– Phải là học trò giỏi mới dùng tới cuốn sách này chứ học kém thì không dùng tới. Cảm ơn lòng tốt của ông nhưng để tôi tặng cậu ta, không lấy tiền và sẽ còn giúp cậu ta thêm nữa...

Ông trao cuốn sách cho cậu bé, thân mật vỗ vai khuyên cậu cố gắng học hành rồi móc bóp lấy tấm danh thiếp, viết vài chữ, ký tên và đưa cho cậu:

– Từ nay hễ cần sách gì cháu cứ đem danh thiếp này đến đưa cho ông quản lý hay cô chủ ngân, họ sẽ lấy sách cho cháu. Ngày trước bác cũng là học sinh trường Pétrus Ký mà...

Ông bắt tay, cảm ơn ông khách lần nữa rồi đi vào trong.

Ba năm sau, nghe nói cậu bé đậu xong Tú tài phần II, được học bổng du học nước ngoài, hình như sang Canada.

....

Một buổi chiều (sau 1975 khá lâu), người ta thấy một “ông già” khoảng ngoài 70 tuổi, ăn mặc theo lối Việt kiều, đứng ngẩn trước cửa nhà sách Sài Gòn với nét mặt buồn buồn rồi bước vào hỏi thăm các cô bán sách về ông Khai Trí, các cô nói hình như ông đã mất cách đây đến hàng chục năm.

“Ông già Việt kiều” lại ra đứng ngẩn trước cửa tiệm sách hồi lâu, lấy khăn giấy lau nước mắt, chấp tay hướng lên trên trời khẽ vái ba vái rồi đi. Không ai biết ông ta là ai cả...

Đọc chuyện xưa rồi ngẫm chuyện nay..."